

DE KONING DER EERE.

Gen verhaal voor de jeugd

NAAR HET FRANSCH

DOOR

P. J. KLOPPERS.

HARDERWIJK

H. A. BERENDS.

Prijs 7½ Ct. 25 Ex. f 1,50 100 Ex. f 5,—.

Gelijk gij wilt, dat u de menschen doen
zullen, doe gij hun desgelijks.

LUKAS 6 : 31.

„Lieve grootmoe, vertel mij eene mooie, ware geschiedenis uit uwe jeugd!” riep de kleine Laura, die haar voorschoot volgeraapt had met dorre takjes, welke zij bij den haard nederlegde.

Grootmoeder nam den koffiemolen, maalde en zette een kop geurige koffie voor het avondeten. Gij weet echter wel kinderen: koffie moet een oogenblik trekken en bovendien grootmoeder moest toch wachten op haar oudsten zoon, Laura's vader, die naar de weide gegaan was, om de koeien te melken, doch nog niet met de versche melk teruggekeerd was. Laura wist wel, dat zij in zulk een verloren oogenblik wel wat van grootmoeder kon gedaan krijgen, nam haar lage stoeltje en zag de oude vrouw met een vleienden blik aan. Grootmoeder liet zich niet lang vragen; zij glimlachte en met hare hand de blonde lokken van hare kleindochter glad strijkende, zeide zij:

„Gij vraagt zooveel, Laura! Eene mooie, ware geschiedenis. Doch, komaan, ge hebt het wel verdiend van daag; ge hebt grootmoe trouw geholpen. Het zal nog wel een half uurtje aanloopen, eer vader tehuis komt, dus, we zullen maar beginnen!”

„Ha,” riep Laura verrukt, schikte zich nog eens gemakkelijk op haar stoeltje en staarde de vertelster met open mond en oogen aan. Grootmoe kon mooi vertellen, dat belooft ik u!.....

I.

De dag liep ten einde. De kleine Frans Hofmeister speelde bij de deur van de kaashut met zijn jongste zuster Katharina. Theresia, de oudste, had de tafel na het avondeten afgenomen en Robert, hun oudste broeder, vervaardigde houten lepels, welke hij later verkocht aan de reizigers, die zijn vader als gids zouden medenemen bij het beklimmen der bergen. Deze vier kinderen woonden aan den voet van een berg, welke dikwijls door de reizigers bezocht werd. Een jaar geleden hadden zij hunne moeder verloren en hoewel Theresia slechts twaaf jaren oud was, moest zij toch reeds de huiselijke bezigheden geheel op zich nemen en voor hare broeders en hare zusters zorgen. Daardoor had zij een overleg en vastberadenheid verkregen, welke haar eenige jaren ouder deden schijnen, en die den jongens en Katharine eerbied voor haar afdwongen. Vader was dikwijls uit en moest haar alles overlaten. Theresia zorgde zooveel in haar was, dat hare broers en haar zuster het verlies van moeder zoo weinig mogelijk

gevoelden, en uit hare hand ontvingen zij alles. Was het vreemd, zoo zij haar weldra als een moedertje liefhadden?

Weer was de Vader als gids met eenige reizigers over de bergen getrokken en men wachtte hem eerst den volgenden dag terug.

De zon ging onder. Frans vermoeid van al het spelen en springen, vleide zijn hoofdje op den schoot van Theresia en schepte er vermaak in, naar de toppen der bergen te staren, die door de laatste zonnestralen verguld werden.

„Herinnert gij u, Frans!” vraagde Theresia, „wat de vreemdeling zeide, die verleden week den nacht bij ons doorbracht?”

„Neen, wat zeide hij dan?”

„Gij weet wel, dat we naar de zon keken, die toen, ik zou haast zeggen, nog schooner onderging dan nu, want het scheen, alsof de toppen der bergen geheel in vlam stonden. In mijn eenvoud meende ik, dat zij zoo op een van die groote steden geleken, waarover ik wel eens had hooren spreken. Ik ging naar dien heer en vroeg hem of dat mooie dáár op Parijs of London geleek. Ik geloof, dat hij mij niet verstond, want hij hield de oogen onophoudelijk op de bergen gericht en ik meende, dat hij ginds, heel in de verte iets zag. Toen scheen

hij geheel ontroerd, strekte de armen uit en riep:

„Heft uwe hoofden op, gij, poorten, en verheft u, gij, eeuwige deuren, opdat de Koning der Eere inga!”

Ja, dezelfde woorden sprak hij, want, toen ik ze eenigen tijd later in mijn psalmboekje vond, heb ik ze van buiten geleerd.”

„En,” vraagde Frans nieuwsgierig, „wat gebeurde er toen? Zaagt gij werkelijk eene poort opengaan?”

„Ik zag er niets van,” antwoordde Theresia, „ja, ik begreep zelfs niet, wat die goede heer zeggen wilde. Maar ik waagde, zijne hand te grijpen en vraagde:

„Mijnheer, zeg mij, als het u belieft! Ziet u werkelijk eene poort?”

Hij zag mij glimlachende aan en ik durfde hem toen verder vragen:

„Spreekt gij van uw koning, mijnheer?”

„Ja, meid! dat is mijn koning!” was het antwoord.

„De koning van Italië?”

„Wel neen, kindlief! De koning der Eere!”

„Waar ligt dat „Eere” dan? Ligt dat nog ver achter de bergen? Misschien dicht bij uw land?”

„Neen,” zeide hij voortdurend glimlachende, „het ligt even ver van mijn land als van Zwitserland! Het Rijk der Eere is daarboven, in den hemel, en allen, die den Heer Jezus liefhebben en dienen, die voortdurend trachten, Zijn wil te volbrengen, bereiden zich

voor den dag, waarop deze Koning eenmaal komen moet, om ze met zich te nemen in Zijne heerlijkheid. Die dag nadert. Maar gij weet, dat de Koning der Eere reeds eenmaal gekomen is, niet waar? Hij heeft de heerlijkheid van Zijn luister bedekt en de eenige kroon, welke Hij in deze wereld gedragen heeft, was uit doornen saamgevlochten. Hij wilde zich vernederen tot in den dood des kruises en heeft aller smarten op zich genomen, om ons zalig te maken."

"Nu weet ik, van Wien gij spreekt, mijnheer!" zeide ik toen, "gij bedoelt onzen Heer Jezus Christus."

"Juist," antwoordde hij, "denk er veel aan, kindlief, dat Hij hier een kroon van doornen heeft willen dragen, om ons een eerekroon te geven. Hij is eens gekomen, om de smarten onzer zonden te dragen, maar Hij zal op nieuw verschijnen in Zijne heerlijkheid voor allen, die in Hem gelooven en geduldig op Zijne komst wachten. Zij zullen Hem zien en Hem gelijk zijn!"

"Hoor eens!" zeide Frans fluisterende, "ik heb van daag geprobeerd, iets uit liefde tot den Heer te doen. Buurman Ulrich beklom den berg, met een zware vracht hout. Plotseling brak het koord, waarmede het saamgebonden was en alles rolde naar beneden. O, hij was zoo boos! Toen ik dichterbij kwam, gaf hij mij een slag met zijn stok, want hij meende, dat ik hem wilde uilachen om zijn ongeval."

„Die oude brompot!” riep Robert uit. „Nu, als ik er bij geweest was, ik had alles over de rotsen laten vliegen!”

„Ik hoop, dat gij dit niet gedaan hebt, Frans,” zeide de zachtzinnige Theresia, „want gij zoudt dan even boos geweest zijn als hij. Doch, ik geloof het niet; ik wed dat gij hem geholpen hebt in zijn ongeluk, niet waar? Ik hoop, dat ge u zeer vriendelijk jegens hem gedragen hebt!”

„Ja,” zeide Frans, „ik heb ten minste getracht het te doen, maar in het eerst toch niet, want er kwamen vele slechte gedachten bij mij op en ik had grooten lust, hem voor den gek te houden. Maar ik meende goed te doen, dat booze maar binnen te houden en volgde uw raad: ik beet mij op de lippen. Ik dacht dadelijk aan den Heer Jezus en ik kreeg medelijden met Ulrich. Ik heb hem geholpen, om alles weêr bij elkaâr te rapen.

„En wat zeide hij toen?” vraagde Theresia.

„Hij zeide, dat ik toch niet zoo slecht was als zooveel andere jongens!”

„Die oude grompot!” bromde Robert in zich zelve. „Niet zoo slecht als andere jongens! Wat verbeeldt hij zich wel! En was dat nu dankje gezegd?”

„Och!” zeide Theresia, „het is een arme oude man. Hij heeft geene kinderen, die hem eens liefkoozen en hem eens laten lachen. Hoor eens, wat

mij betreft, ik ben er blij om, dat Frans hem geholpen heeft.”

„Denkt gij, Theresia, dat men zóó dichterbij het Rijk der eere komt?” vroegde Frans met eenigen aandrang.

„Dat hoop ik ten minste,” antwoordde Theresia, „maar ik zou niet gaarne willen, dat Robert achterbleef. Laat ons dien grooten Koning vragen, of Hij onzen broeder met ons wil doen gaan!”

„Nu gaan de poorten dicht, niet waar?” vroegde Frans.

De schitterende kleuren verbleekten in het westen en de toppen der bergen verhieven zich somber en zwijgende ten hemel!

II.

„Komt, laat ons naar binnen gaan!” zeide Robert, „de avondwind is koud; ik ben moede en ik krijg slaap.”

„Ik ook!” zeide Frans, terwijl hij in zijne schoone blauwe oogen wreef, die al kleiner werden.

Katherina was reeds diep in slaap en haar frissche rozenwang rustte op haar handje. Weldra was de deur van de kaashut gesloten; na weinige oogenblikken lag de gansche kleine familie warm en wel, in zoeten slaap gedompeld en was samen op weg naar het land der droomen.

Verschrikt werd Theresia wakker, zij meende geraas te hooren. Neen, alles was stil! Zij sliep op nieuw in, maar spoedig rees ze weder op en staarde naar buiten. Het verwonderde haar, dat het nog geen dag was. 't Was donker en het bleef donker. Zij trachtte zich gerust te stellen. Dit ging echter niet zoo gemakkelijk; althans na eenige oogenblikken ging zij overeind zitten en zag de kamer rond.

„Het moet wel erg donker zijn buiten,” zeide zij in zichzelf, anders geven de sterren toch altijd nog eenig licht. 't Is vreemd, dat ik zoo vroeg wakker geworden ben.”

Nauwlijks dacht zij dit of de kleine Frans riep op een toon, die duidelijk zeide, dat hij zich verveelde:

„Theresia, wanneer wordt het toch dag? Ik weet niet dat ik ooit zulk een langen nacht hebt gehad.”

„En ik evenmin,” riep Robert, „ik ben wel zesmaal wakker geworden. Nu sta ik op!”

„Neen,” hernam Frans, „laat ons elkander geschiedenissen vertellen, tot het dag wordt.”

Zoo gezegd, zoo gedaan! Theresia, Robbert en Frans vertelden elkander elk een lang verhaal, doch nauwlijks was de laatste gereed, of Katharina werd wakker en vroeg luide om haar ontbijt.

„Nu, het verwondert mij niets, dat zij honger heeft,” zeide Frans, „ik voor mij ben half bevroren en uitgehongerd.”

„Hadden wij toch maar licht!” zuchtte Theresia.

Zij konden echter niets vinden, dat hun licht verschaffen kon, want hun vader bewaarde lamp en olie in een klein kastje in de muur en had den sleutel medegenomen. Na lang zoeken vond Theresia echter een weinig melk voor Katharina en een stuk brood, dat zij onder hare broeders verdeelde. Daar zij in het geheel niet meer slapen konden, kleedden zij zich aan, zoo goed en kwaad als het hun in het donker mogelijk was.

„Ik ga eens naar buiten!” zei Robbert, „ik ga zien, of het nog geen dag wil worden.”

Nauwlijks echter had hij den zwaren ijzeren boom weggenomen, of de deur viel met kracht open. Robbert werd achterover op den grond geworpen en was bijna begraven onder de eene of andere koude zelfstandigheid.

„Help, Theresia! Frans! help!” riep hij.

„Wat is dat?” riepen dezen uit, terwijl zij hem weer op de been hielpen.

„Wat? Dat is sneeuw!” zeide de kleine Frans, die een weinig aan zijn mond gebracht had.

De angst maakte zich van het drietal meester en een oogwenk heerschte er een diep en somber stilzwijgen in het vertrekje, toen Robbert eensklaps klaagde:

„Ach, Theresia! Dat is misschien wel een lawine!”¹⁾

„Welneen!” zeide Theresia, bevende over al hare leden, „dat is onmogelijk, want dan zou immers het dak wel ingevallen zijn en we waren allen onder het puin bedolven.”

„Ja,” hernam Robert, „maar ik heb vader toch wel eens hooren zeggen, dat de kleine lawinen soms zoo zacht neervallen, dat de menschen door den val niet in hun slaap gestoord zijn. Bovendien, ik herinner mij, dat ik van nacht geraas hoorde.”

„Ik ook!” zeide Theresia.”

„Zou vader ons hier dan niet komen uithalen,” zeide Frans snikkende. „Ach wie weet of hij ons wel vinden kan!”

„Frans! God zal ons wel bewaren!” zeide Theresia.

„Ja, maar,” merkte Robert aan, „als vader ons niet vindt, moeten wij allen in deze donkere hut omkomen!”

„Kon ik u maar zien,” fluisterde Frans „dat zou mij nog een weinig troosten.”

„Laat ons elkander de hand geven!” zeide Theresia en weldra zat het drietal samen in een hoek van

1) Wanneer de sneeuw op de toppen der bergen ontdooit, vallen dikwijls kleinere of grootere stukken sneeuw naar beneden, worden bij hunne wenteling langs de helling gedurig grooter en storten niet zelden in het dal als de vreeselijke „lawine,” die menschen en huizen, ja zelfs geheele dorpen begraaft.

het vertrek bijeen, dicht bij de kleine Katharina.

Lange, vreeselijke uren gingen onder een doodelijk stilzwijgen voorbij. Alleen hoorde men nu en dan Katharina bitter schreien of één der ouderen in snikken uitbarsten. Het is mij onmogelijk, u te verhalen, wat de kinderen deden of wat zij tot elkander spraken in dien angstvollen nacht. Hoe dikwijls baden zij God, hen te helpen! Hoe bedwongen zij zich en weêrhielden zij hunne tranen, om de droefheid der overigen niet te vermeerderen! Zij beroofden zichzelf langen tijd van het noodige voedsel, opdat de kleine Katharina maar geen honger zoude lijden. Eindelijk bleef er niets te eten over. Weder verliepen er bange uren! De uitgeputte Katharina kermde pijnlijk. Robbert drukte de hand zijner zuster en riep hartstochtelijk:

„O, Theresia! Ik kàn nog niet sterven!”

Toen wierp hij zich op het bed en, het hoofd in het kussen verbergende, barstte hij in hevig snikken uit. De kleine Frans, die hoe langer zoo zeker werd van koude en honger, zeide allerlei vreemde dingen en daarop herhaalde hij, telkens zuchtende:

„Nacht! Geen zon, geen maan en ook geen sterren! o, Zusje, lieve Theresia, wanneer zal de Koning der Eere ingaan?”

Eensklaps hoorde men geraas boven op het dak.

„Wat is dat?” riep Robbert en sprong van het bed.

Weder hoorde men verscheidene slagen; men kon de verschillende geluiden reeds onderscheiden. Nog een oogenblik en een lichtstraal, schitterend als een vriendelijke groet der zon, schoot in het stulpje, door een spleet van de muur en duidelijk riep een zware stem:

„Kleine Frans Hofmeister, zijt gij daar!”

Helaas, de kleine Frans was reeds zoo machteloos, dat hij niet meer spreken kon; maar Robbert schreeuwde luide. „hoera!” en was buiten zich zelve van blijdschap.

„Ja, buurman Ulrich! Wij zijn allen hier!”

Weinige oogenblikken later was de kamer vol van belangstellende burenen, die zich verdrongen, om de arme begravenen te zien. Weldra nam men de kinderen op en bracht hen in de vrije lucht, bij hun vader, die ze met onbeschrijflijken angst wachtte.

„Lieve kinderen,” zeide de vader, terwijl hij hen weenende aan zijn borst drukte, „de Heer is goed en liefderijk jegens u geweest en heeft u uit groot gevaar gered. Dank Hem van harte, maar vergeet ook onzen goeden buurman Ulrich niet, die zich geen rust liet, om u te verlossen. Als de anderen den moed wilden opgeven, riep hij maar steeds:

„Komt, laat ons nog eens probeeren! Daar ligt een jongen onder, die wel waard is, dat men hem uit den nood helpt!”

Robert ontroerde, toen hij hoorde, wat Ulrich gezegd had en het rood der schaamte bedekte zijne wangen. Theresia zag met een glimlach van verrukking haar kleinen broeder aan. Deze snelde naar Ulrich en drukte een vurigen kus op de harde wangen van den ouden „brompot.” Daarna vouwde hij zijne kleine handen en zijne blikken, vol vrede en geluk, naar den helderen, blauwen hemel richtende, riep hij uit:

„o Help mij, U altijd, altijd te behagen, Koning der Eere! Amen!”

„o Grootmoe! wat een mooie geschiedenis!” zeide de kleine Laura. „Is dat wezenlijk gebeurd?”

„Ja, kindlief, dat is eene ware geschiedenis!”

„De koning der Eere is nog niet gekomen, niet waar?”

„Neen, Laura, maar Hij heeft Theresia, Robert en Frans reeds bij zich genomen!”

„En de kleine Katherina, grootmoe?”

„Katherina wacht hier beneden nog op Hem, kind!” en de goede oude vrouw drukte een kus op het heldere voorhoofd van haar kleinkind.

Bij den Uitgever dezes is mede verschenen:

LIEFDE OVERWINT

EEN SCHETS UIT HET CHRISTELIJK LEVEN,

DOOR

P. J. KLOPPERS.

(Met geïllustreerd omslag).

GEKOCHT MET ZIJN BLOED.

EEN VERHAAL VOOR DE JEUGD,

DOOR

P. J. KLOPPERS.

(Met geïllustreerd omslag).

Prijs van elk 20 Cent.

25 Ex. f 4.— 100 f 12.—
